

Ensamhet och nostalgins såriga övermakt

Första halvan av **Sofia Lilly Jönssons** *Ett bortkastat liv* är oerhört drabbande. Den namnlösa pappan till ett namnlöst berättarjag har gått bort och dottern, som är det enda barnet, tillbringar några mörka höstveckor med att städa ur hans lägenhet i ett höghus i en namnlös förort. Hon har själv levt ett varannan-helg-liv i lägenheten under en del av sin barndom tills hon blev stor nog att säga nej. Som vuxen är hennes blick för detaljer ljuvlig att läsa om, spridda minnen blänker till likt stillbilder i ett album. Käslominnen där det inte finns ord, tristess och vanmakt.

Ingenting har egentligen förändrats där sedan hon var liten. Något hon en gång tappade under sängen ligger kvar. Hon föreställer sig hur pappan har gått mellan rummen, suttit vid sitt köksbord, tittat ut på samma gård i decennier. Över allt ligger en hinna av kladdigt fett. Sorteringen av lägenhetens innehåll, återstoden av ett liv där ingenting slängs, ger henne förståelse för pappan och hans besvär. Breven till myndigheter som han har skrivit och skrivit om och sparat kopior av, kvitton, fotografier som hon inte känner igen människorna på. Allt ger ledtrådar till hur hans liv har varit som ung, som vuxen och som gammal. Allt läggs osentimentalt i den svarta sopsäcken som ska till förbränning.

Pappan var ensam hela livet, stötte bort människor. Dottern inser att hon är lika ensam, ingen kommer hem till henne och beklagar sorgen. Delvis är hennes ensamhet självvald, delvis en oförståelse för vad som krävs för att vara delaktig. Bokens andra halva tappar tyvärr magin och är ett osammanhängande filosoferande över ensamheten i vårt samhälle uppblandat med ett lager av en annan karaktärs ensamhet för drygt hundra år sedan. Stycken med utdrag ur en i Stockholm prostituerad kvinnas berättelse. Jag saknar den så rena skildringen om

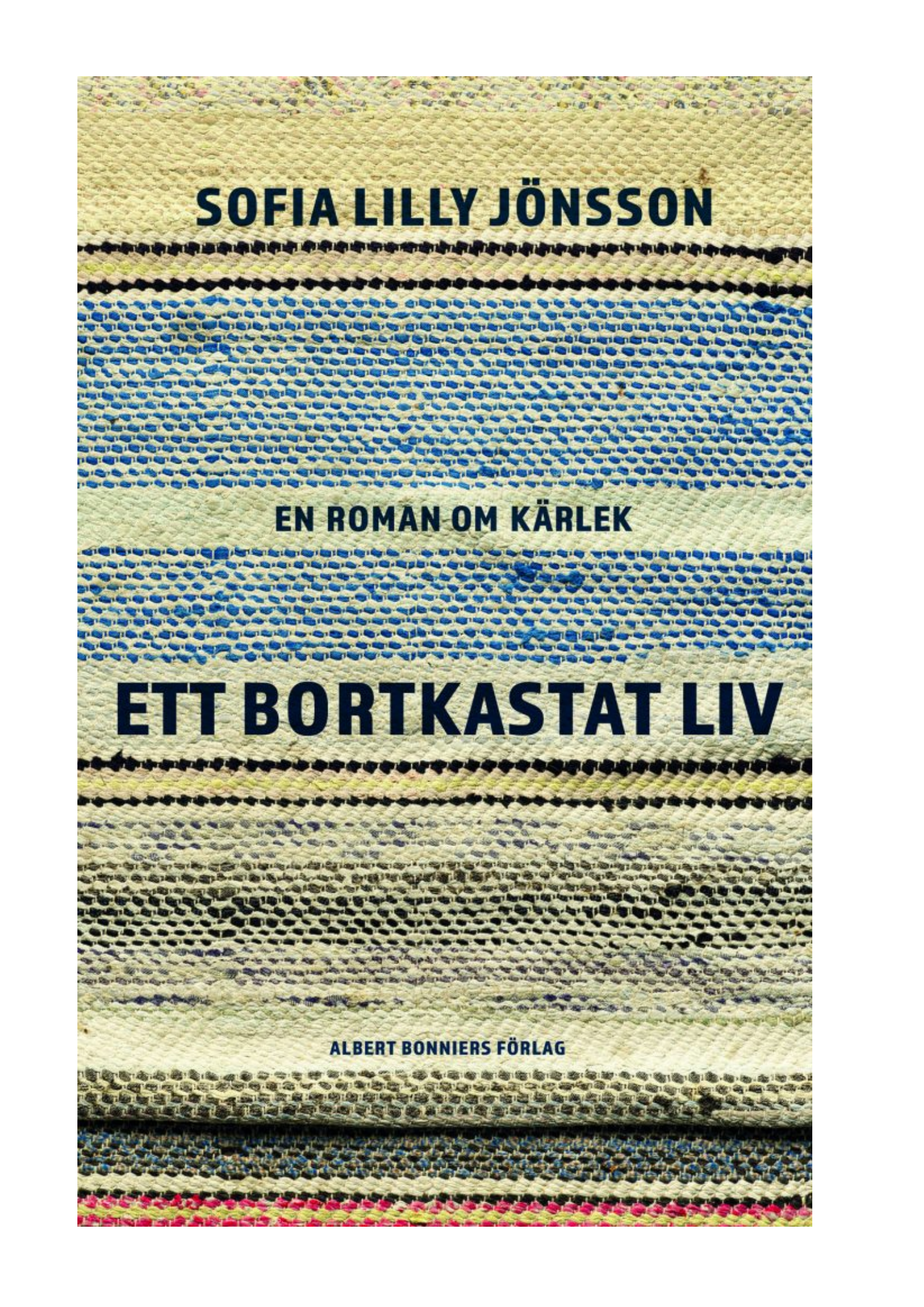
pappans och dotterns relation.

Pappan hade kanske inte insikt i vad ett barn behöver, vare sig gällande kost eller stimulans, en terapeut kallar det för "vanvård", men dottern känner inte igen sig i begreppet. Han var hennes pappa och den förlorade tråden plockar Sofia Lilly Jönsson upp på bokens sista sidor där hon ger uttryck för nostalgins såriga övermakt som slår till. Hon längtar hem, även till det torftiga liv som fanns där i lägenheten. Åtminstone är det så jag tolkar det.

Ett bortkastat liv

Sofia Lilly Jönsson

Albert Bonniers förlag

SOFIA LILLY JÖNSSON

EN ROMAN OM KÄRLEK

ETT BORTKASTAT LIV

ALBERT BONNIERS FÖRLAG